AIACIS SOPHOCLEAE METRA.

DESCRIPSIT

Cornelis Marinus

Dr. C. M. FRANCKEN.

GRONINGAE,

R. J. SCHIERBEEK.

1857.

L. S.

Quum in interpretanda Aiace librum requirerem, in quo metra plenius descripta essent quam in Schneidewini editione, qua plerique utuntur, Dindorfii autem liber de metris non in omnium manibus esset, neque Hermanni aliorumque opera ampliora usibus meis satisfacerent, ipse manum operi admovi. Illud praecipue studui, ut qui fabulam Sophocleam legerent, etsi non omnium versuum nomina tenerent, tamen bene possent partes choricas recitare. De vulgaribus metris dedi, quae scire tironum maxime interest. A Schneidewini autem recensione ac descriptione sine necessitate non recessi, ubi tamen requiri videbatur, brevissime causas addidi.

Vix opus est monere, hanc operam non propter philologos nostros esse susceptam; quamquam in simili argu-

mento multa semper sunt, de quibus a doctissimis viris in utramque partem disputatur. Quod si qui sint, qui molem et ambitum huius studii reformident, his fortasse nostra opella ad accuratius studium metrorum aditum aperiet.

D. Groningae, m. Jan. a. 1857.

V. 1—133 (Schneidewin). Trimetri iambici acatalectici:

⏓ –́ ⏑ – | ⏓ –́ ⏑ – | ⏓ –́ ⏑ –

Singulorum pedum praeter ultimi arses solvi possunt, unde tribrachus (⏑ ⏑́ ⏑) in quinque prioribus sedibus admittitur, dactylus (– ⏑́ ⏑) in prima, tertia, quinta; itaque intelligitur, primae et secundae dipodiae hanc esse formam:

⏓ ⏔́ ⏑ ⏔,

tertiae ⏓ ⏔́ ⏑ –

1. *Anapaestus* in prioribus quinque sedibus non admittitur nisi in nominibus propriis aliter metrum non ingredientibus; in nomine appellativo tantum, si versus initio positum est: *ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις* (Aesch.).

2. *Caesura* plerumque est ante tertiam arsin:

ἴχνη τὰ κείνου | νεοχάραχθ' ὅπως ἴδῃς,
– –́ ⏑ – – | ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –

aut quartam: *πάλαι κυνηγετοῦντα | καὶ μετρούμενον.*
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ | – ⏑ –́ ⏑ –

3. *Quinti pedis prior syllaba* si longa est, non est finalis vocis polysyllabae:

Ἄνδρες φίλοι τὸ πρῶτον ἀγγ ε ῖλαι θέλω —
Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὡς ο ὐ κ ἀρκέσοι —
Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δ υ ςπραξίαις,

sed non sibi permisisset Sophocles:

πῶς γνωσόμεσθα δ' οὐ τάδ' ἡμεῖς σωφρονεῖν;

V. 134—171. Versus anapaestici monometri et dimetri acatalectici, admixtis catalecticis. Acatalecticorum haec forma est:

◡◡ –́ ◡◡ – | ◡◡ –́ ◡◡ – (dim. acat.)
◡◡ –́ ◡◡ – (monom. acat.)

Omnibus locis anapaestis substitui possunt spondei aut dactyli, unde haec forma prodit dipodiae:

◡◡̲ –́◡◡ ◡◡̲ –́◡◡

quae si dissolvitur, haec schemata habebis:

◡◡ –́ ◡◡ –, ◡◡ –́ – ◡◡, ◡◡ –́ – –, – –́ ◡◡ –,
– –́ – ◡◡, – –́ – –, – ◡́◡ – –, – ◡́◡ – ◡◡;

anapaestum vero post dactylum (ut quatuor sint continuae breves syllabae – ◡́◡ ◡◡ –) in eadem dipodia non posuerunt tragici.

Caesura est post priorem dipodiam.

Dimeter catalecticus in syllabam, qui idem paroemiacus dicitur, caesuram habet nullam:

◡◡ –́ ◡◡ – ◡◡ – –

Primus pes et secundus recipiunt spondeum:

– –́ ◡◡ – ◡◡ – –
τοῖς τοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων,
– –́ – – ◡◡ – –
κτείνοντ' αἴθωνι σιδήρῳ;

tertius vero perraro (in legitimis quidem systematis) mutationem patitur, unde fit ut paroemiacus semper eundem habeat exitum, quem hexameter dactylicus, totusque versus plerumque recitari possit ut trimeter dactylicus, praemissa anacrusi aut basi:

◡◡̲ | –́ ◡◡̲ | –́ ◡◡ | –́ –

nam dactylus in prima sede rarior est.

Paroemiacus ultimam syllabam habet ancipitem, non item dimetri acatalectici, qui sine pausa in systemata coniunguntur.

V. 172—200. Primum chori canticum cum anapaestis praemissis πάροδος vocatur. Igitur quod sequitur carmen, si accurate loqui velimus, est pars parodi. De compositione autem versuum lyricorum haec tenenda sunt.

Pedes quum coniunguntur, singuli arsin habent; una tamen est reliquis fortior, quae facit, ut pedes illi unum et indissolubilem *ordinem* efficiant. Ubi pes idem identidem repetitur, prima arsis fortissima est; sin diversi pedes componuntur, fieri potest, ut alter vel tertius validiorem habeat ictum; veluti quum trochaeus praeponitur dactylo, apparet, posterioris arsin maiore cum vi pronunciari, quod opposita est thesi duarum syllabarum, quum trochaeus habeat thesin unius tantum syllabae. Teneatur igitur, in singulis ordinibus eam arsin esse primariam, quam maxima thesis comitetur. Necesse igitur non habui primariam arsin peculiari signo notare, sed eas distinctiones accentusque usurpavi, quae in recitando maxime iuvent.

Ante ordines saepe est anacrusis (unius syllabae) aut basis (disyllaba). Efficiunt »praeludium quoddam et ten»tamentum numeri deinceps secuturi." Utraque, et basis et anacrusis, in recitando a reliqua versus parte separari debent; habent enim suum peculiarem ictum. Anacrusis in descriptione nostra ante versus posita est; basis a reliquis linea transversa separata.

Versus singuli unum continent vel plures ordines; illos simplices, hos compositos dicere possumus. Recentiores autem metrici saepissime plures ordines coniunxerunt partim ne vocabula male dividerentur, partim propter convenientiam metri. Hi compositi versus non habent unum ictum primarium, sed tot fere aequales ictus, quot sunt ordines.

172—182 = 183—193.

1. –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ | –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ – |
   –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

– | –́ ⏑ – – | –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ – –

– | –́ ⏑ – – | –́ ⏑ – – | –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ –
                                        ⏑⏑ –

– | –́ ⏑ – – | –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ –

5. – | –́ ⏑ – – | –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ –

– | –́ ⏑ – ⏓ | –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ –

–́ ⏑ – ⏑ | –́ ⏑⏑ – –

Omnes hi versus sunt compositi e dactylis et trochaeis (versus logaoedici). Trochaei per dipodias incedunt –́ ⏑ – –, quarum catalectica forma est –́ ⏑ – (creticus), in fine v. 1. — V. 2—6 habent anacrusin. Una vel binae longae syllabae, quae sequuntur dactylum sunt dactyli catalectici (i. e. qui carent una vel duabus syllabis finalibus). Igitur secundus ordo versus primi est dactylicus trimeter catalecticus; secundus versus exit in dactylicum trim. catal., et sic porro. Ceterum versus primus habet tres ordines: dactyl. tetram., dactyl. trim. catal., et dim. trochaicum catal. — Graves sunt huius carminis numeri et Pindaricis similes, quod magis etiam appareret, si verba *μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς* proxime sequenti versui adiicerentur, quo facto epitriti (–́ ⏑ – –) tres continui essent.

194—200.

1. –́ ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑ | –́ ⏑ – | –́ ⏑

– – | –́ ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

– – | –́ ⏑⏑ – ⏑ –

– | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – | –́ ⏑ – | –́ ⏑

5. ⏓ | –́ ⏑⏑ – | –́ –

PARODUS. Strophe.

Ἦ ῥά σε Ταυροπόλᾱ Διὸς Ἄρτεμις, ὦ μεγάλᾱ
φάτις, ὦ μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,
Ὥρ μασε πανδά μους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας,
Ἦ πού τινος νί κας ἀκάρπω τον χάριν ἤ ῥα
(κλυτῶν ἐνάρων
Ψευ σθεῖσ' ἀδώροις εἴτ' ἐλαφᾱβολίαις;
Ἦ χαλκοθώραξ εἴ τιν' Ἐνῡάλιος
Μομ φὰν ἔχων ξυ νοῦ δορὸς ἐννυχίοις
Μᾱχαναῖς ἐ τίσατο λώβαν;

Antistrophe.

Οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀρίστερα, παῖ Τε-
λάμωνος, ἔβᾱς τόσσον ἐν ποίμναις πίτνων.
Ἥ κοι γὰρ ἂν θεί α νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
Καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργεί ων φάτιν· εἰ δ'
(ὑποβαλλόμενοι
Κλέ πτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
Ἢ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς
Μὴ μή μ', ἄναξ, ἔθ' ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις
Ὄμμ' ἔχων κα κὰν φάτιν ἄρῃ.

Epodus.

Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων ὅ που μᾰκραί ωνι
Στηρί ζει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ,
Ἄταν οὐρανίαν φλέγων.
Ἐχ θρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρ βητος ὁρ μᾶται
Ἐν εὐανέμοις βάσσαις

–́ — –́ — –́ —
⏒ | –́ ⏑ ⏑ — | –́ ⏒
⏒ | –́ ⏑ ⏑ — | –́ ⏒

Numerus huius epodi, vehementia ab initio crescente, transit a logaoedico (i. e. numero composito ex dactylis et trochaeis) ad choriambicum. In primo versu (qui longe esset concinnior si *μακραίων* pro *μακραίωνι* sententia ferret) ordo est logaoedicus, admixta trochaica dipodia catal. (–́ ⏑ —) et trochaeo; idem numerus est in fine versus 4. Versus 5, 7, 8 sunt choriambici admixtis trochaeis; cf. Hermann. Elem. p. 402. Vs. 8 est glyconeus. Εὐανέμοις, vs. 5 correpto *α* dixit Sophocles contra usum, quem alibi in canticis observavit. Cf. Ant. 587.

V. 201—220. Anapaesti.

V. 221—232 = 245—256.

1. — | –́ ⏑ — | –́ ⏑ — — | –́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ |
–́ ⏑ — ⏑ — —
–́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ —
–́ ⏑ ⏑ — | –́ ⏑ ⏑ — —
— | –́ ⏑ — | –́ ⏑ ⏑ — | –́ ⏑ ⏑ — ⏑ — —
5. ⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ — | –́ ⏑ ⏑ — ⏑ — —
⏑ –́ | –́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ | –́ ⏑ — ⏑ — —

V. 1, 2, 6 sunt dactylici; 3, 4, 5 choriambici. Posterior pars vs. 1 convenit cum exitu v. 6; constat e tripodia dactylica catalectica in disyllabum (–́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑) et tribus trochaeis sive ithyphallico (–́ ⏑ — ⏑ — ⏒). Praepositi autem sunt dactylis v. 1 trochaei cum anacrusi; post primam enim syllabam (οἶ-) exigua est in pronunciando pausa; tum sequitur dipodia trochaica catalectica (sive creticus –́ ⏑ —), et dipodia acatalectica (sive epitritus). Binae autem syllabae

Πάντων καγχαζόντων
Γλώσ σαις βαρυάλ γητα·
'Ε μοὶ δ' ἄχος ἕ στακεν.

Str. v. 5. Schn.: ἤ τιν'. Sed εἴ τιν' necessarium; intelligendum post χαλκοθώραξ ex superioribus ὥρμασέ σε.

Ep. v. 4. Sn. ἀτάρβητα cum libris MSS. Sed Suidas ἀταρβήτως; var. lect. MS. apud Herm. ἀτάρβητος, quod etiam propter metrum praeferendum. Ita enim ὁρμᾶται, quod Sn. ad proxime sequentem versum reiecit, hic ferri potest, hiatu non impediente; unde vss. 5, 7, 8 eodem metro decurrunt.

COMMUS. Str.

Οἴ αν ἐδή λωσας ἀνδρὸς αἴθοπος ἀγγελίαν ἄ τλατον (οὐδὲ φευκτάν,
Τῶν μεγάλων Δαναῶν ὕπο κληζομέναν,
Τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.
Οἴ μοι φοβοῦ μαι τὸ προςέρ πον· περίφαντος ἀνὴρ
Θανεῖ ται παραπλή κτῳ χερὶ συγκατακτὰς
Κελαι νοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βο τῆρας ἱππονώμας.

Antistr.

Ὦ ρα τιν' ἤ δη κάρᾱ κα λύμμασι κρυψάμενον πο (δοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι
Ἢ θόον εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον
Ποντοπόρῳ ναΐ μεθεῖναι
Τοί ας ἐρέσ σουσιν ἀπει λὰς δικρατεῖς 'Ατρεῖδαι
Καθ' ἡ μῶν πεφόβη μαι λιθόλευστον Ἄρη
Ξυναλ γεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς, τὸν αἶσ' ἄπλατος (ἴσχει.

a quibus incipiunt v. 5 et 6 efficiunt basin, nec cum vulgaribus iambis debent confundi. V. 4. tres ultimae syllabae ⏑ – – efficiunt choriambum catalecticum. Cum choriambo enim saepius permutatur creticus cum anacrusi ⏑ | –́ ⏑ –, cuius catalectica forma, ultima syllaba omissa, est bacchius ⏑ –́ –. In pronunciando tamen hic a praecedenti choriambo non debet separari; huius ultima syllaba cum bacchio efficit trochaicam dipodiam; itaque exitus huius versus est ordo logaoedicus. Totus autem versus est trimeter choriambicus catal. praepositis trochaeis; vel tetram. catalecticus, si anacrusin et creticum praepositum pro choriambo habeamus. V. 5. est chor. trim. catal. praeposita basi. Ἄρη habet ᾱ.

V. 257—262. Anapaesti.

V. 263—347. Iambi.

V. 348—353 = 356—361.

α′ ⏑ – | ⏑ –́ – ⏑ – | ⏑ ⏑́⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑́ ⏑ ⏕ ⏑ – | ⏑ –́ – ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

V. 1 et 2 dochmiaci sunt dimetri; primo praepositus est iambus. Dochmius autem constat ex duobus iambis, quorum prior est hypercatalecticus; solutis autem longis, productis brevibus syllabis multas alias admittit formas: ⏓ ⏑́⏑ ⏕ ⏓ ⏕. Tertius versus est tetrameter iambicus, caesura est in str. et ant. post priorem thesin tertiae dipodiae. V. 4 est logaoedicus. Cf. Aesch. Sept. 567, 688, 701 (Ddf.)

V. 364—367 = 379—382

β′ ⏑ –́ – ⏑ – | ⏑ –́ – ⏑ –
⏑ –́ – ⏑ – | ⏑ –́ – ⏑ –

COMMUS. Str. 1.

Ἰὼ φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων,
Μόνοι ἔτ' ἐμμένον τες ὀρθῷ νόμῳ,
Ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης
Ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

Antistr. 1.

Ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας,
† Ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν,
Σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορκα πημονὰν ἐπαρκέσοντ'
Ἀλλά με συνδάϊξον.

Ant. v. 2 libri ἁλίαν, quod propter metrum in ἅλιον mutatum est; sed maius vitium subesse videtur; requiritur enim, quod ab ἐπέβας pendeat, veluti ἀκάτου vel simile quid.

Str. 2.

Ὁρᾷς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον
Τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις,

⏑ ⏑́ ⏑ — ⏑ — | ⏑ —́ — ⏑ —
— —́ ⏑ — ⏑ —́ ⏑ — ⊃ —́ ⏑ ⏓

Dochmiaci dimetri tres cum trimetro iambico.

Animadvertatur, saepe in dochmiis, ut in numero dactylico, vocalem longam finalem sequente alia corripi, ut in v. 2 str. 1 μόνοῐ ἔτ'.

γ' V. 372—376 = 387—391.

— | —́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — | ⏑ —́ ⏑ — ⏑ — ⏑ ⏓
—́ ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ — | ⏓ —́ ⏑ — —́ ⏑ ⏑ —
⏑ —́ ⏑ — ⏑ — ⏓

V. 1. anacr., dactt., iambi. Poterat hic versus dividi, quum et in stropha et in antistropha ante iambos vocabuli finis sit (str. μέν, ant. προπάτωρ). V. 2. duos esse ordines indicat syllaba anceps; alter est dactylicus, alter dimeter choriambicus; choriambo enim interdum respondet creticus cum anacrusi ⏓ | —́ ⏑ — sive dipodia iambica (cf. ad v. 224); itaque hoc loco pro priore choriambo dipodia iambica posita est. Forma haec versus frequentissima est. Ant. 785. φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἔν τ' — Trach. 116. οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ | τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότον.

δ' V. 394—409 = 412—427.

⏑ — | ⏑ ⏑́ ⏑ — ⏑ —
⏑ ⏑́ ⏑ — ⏑ — | ⏑ ⏑́ ⏑ — ⏑ —
⏑ —́ ⏑ — | ⏑ —́ — ⏑ ⏓
⏑ —́ ⏑ — ⏑ — | —́ ⏑ ⏑ — | —́ ⏑ ⏑ —

Ἐν ἀφόβοις με θηρ σὶ δεινὸν χέρας;
Οἴμοι γέλωτος οἷον ὑβρίσθην ἄρα.

Antistr. 2.

Ἰὼ πᾶν θροῶν ἁπάντων τ' ἀεὶ
Κακῶν ὄργανον τέκνον Λαρτίου
Κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ
Ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

Ant. 2. v. 1. vulg. πόνθ' ὁρῶν, quod magis conveniret in Solem quam Ulyssem; πᾶν θροῶν: *quosvis rumores ciens* cf. v. 109.

Str. 3.

Ὦ δύςμορος ὃς χερὶ μὲν μέθηκα τοὺς ἀλάστορας,
Ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις
Ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα.

Antistr. 3.

Ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ, πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον
Ἐχθρὸν ἄλημα τούς τε δισ σάρχας ὀλέσσας βασιλῆς
Τέλος θάνοιμι καὐτός;

Str. 4.

Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος,
Ἔρεβος ὦ φαεν νότατον, ὡς ἐμοί,
Ἕλεσθ' ἕλε σθέ μ' οἰκήτορα
Ἕλεσθέ μ' οὔτε γὰρ θεῶν φάος οὔθ' ἁμερίων

⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ | –́ ⏑ – | –́ –
–́ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ ⏓
⏓ ⏑́ ⏑ – – –
–́ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ ⏒ – ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – –

V. 1, 2, 3, 8 dochmiaci sunt, v. 4 choriambicus, v. 1, 3, 4 praepositis iambis.

V. 6, 7, 9—11 trochaici, 13, 14 iambici, 15 dactylicus, 12 iamb. ischiorrhogicus. Herm. p. 234.

V. 5. est iambicus, qui exit in trochaeos (dipod. troch. catal. sive creticum et trochaeum). Similem exitum habet v. 194 et 197.

Ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄ νησιν ἀν θρώπων
Ἀλλά μ' ἁ Διὸς
Ἀλκίμα θεὸς
Ὀλέθρι' αἰκίζει.
Ποῖ τις οὖν φύγῃ;
Ποῖ μολὼν μενῶ,
Εἰ τά με φθιεῖ, φίλοι,
Τοιοῖσδ' ὁμοῦ πέλας,
Μώραις δ' ἄγραις προςκείμεθα,
Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με
Χειρὶ φονεύοι;

Antistr. 4.

Ἰὼ πόροι ἁλίρροθοι
Πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,
Πολύν, πολύν με δαρόν τε δὴ
Κατείχετ' ἀμφὶ Τροί αν χρόνον ἀλλ' οὐκ ἔτι μ' οὐκ
Ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα· τοῦτό τις φρονῶν ἴστω
Ὦ Σκαμάνδριοι
Γείτονες ῥοαί,
Εὔφρονες Ἀργείοις
Οὐκ ἔτ' ἄνδρα μὴ
Τόνδ' ἴδητ', ἔπος
Ἐξερῶ μέγ', οἷον οὔ-
Τινᾶ Τροία στρατοῦ
Δέρχθη, χθονὸς μολόντ' ἀπὸ
Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος
Ὧδε πρόκειμαι.

V. 1. In φάος, ultima syllaba, alio dochmio sequente propter distinctionis pausam producitur (non propter finem versus). — V. 4. θεῶν est monosyllabum: pro φάος libri γένος, quod languet; ad φάος facile e sequentibus βλέπειν assumitur; εἰς referendum tantum ad ὄνησιν. — V. 6, 7. Animadvertantur versus similiter cadentes, hic et in ant. v. 5, 6; sic alibi quoque in anapaestis et do-

chmiis. Cf. supra v. 134, sq. et manifestum exemplum in Aeschyli Prometheo v. 167: *ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ | καίπερ κρατεραῖς | ἐν γυιοπέδαις | αἰκιζομένου.* — V. 8. ὀλέθρι' pro *ὀλέθριον* Dind. (Choriambi arsis vix recte solvitur, quod putat Sn.). V. 11, 12. Sn. cum libris *εἰ τὰ μὲν φθίνει — τοῖσδ'*, quod alii aliter emendare conati sunt; omnes tamen aperte vitiosum *μέν* retinuerunt; in nostra lectione *τά* est relativum: *si quae me perdent una cum*

Versus interpositi 354, 355, 362, 363, 367, sqq., 377, 378, 383, sqq., 392, 393, 410, 411 iambici sunt praeter antispastos 370 et 385. De horum dispositione cf. Sn. Einl. p. 12. — V. 428—595. Iambi.

α' 596—609 = 610—621.

— — | –́ ⏑ ⏑ — ⏑ — | — — | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ — –́ —
— –́ ⏑ ⏑ — ⏑ — —
⏑ –́ ⏑ — — | ⏓ –́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ — — | — –́ ⏑ ⏑ — ⏑ — —
⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ — –́ —
⏑ — | –́ ⏑ ⏑ —
⏑ — | –́ ⏑ ⏑ —
⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ —
⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́⏑ ⏑ –́ ⏑ — —

Stropha est logaoedica sive glyconea. A logaoedicis glyconei forma, non genere, differunt, eo diversi, quod basin habent. Primaria forma glyconeorum haec est –́ –́ | –́ ⏑ ⏑ — ⏑ —, i. e. basis cum ordine logaoedico. Hic ordo in fine potest augeri, ut trochaicus numerus continuetur, aut imminui, unde exsistit pherecrateus –́ –́ | –́ ⏑ ⏑ — — et versus ille brevior, qui hic est v. 6 et 7. — V. 1. habet duos glyconeos, addito in fine alterius trochaeo, unde exitu hic versus similis

his (*cum caede* cf. v. 453) *adsunt*, quod ipse poeta sequentibus explicat, in quibus *ἄγραις προςκεῖμ.* significat: *expeditionis culpa tenemur, adstricti sumus.* Cf. Electr. 1040 Ὁμοῦ saepius post casum suum ponitur. Ad *πέλας* int. *ἐστίν;* cf. Aesch. Prom. 798, Sept. 974 (Ddf.). Ant. v. 11. Sn. *ἐξερέω*, sed quum trisyllabum vocabulum sit, in iambis autem vulgo *ἐξερῶ* scribatur, hoc praestat.

STASIMON. Str. 1.

Ὦ κλει νὰ Σαλαμὶς σὺ μέν που ναί · εις ἀλι
Πᾶ σιν περίφαντος αἰεί. (πλακτος εὐ δαίμων
Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος
Ἰδαῖα μίμνων λειμώνι' ἄποινα, μηνῶν
Ἀν ἡρῖθμος αἰὲν εὐ νῶμαι
Δρόσῳ τρυχόμενος,
Κακὰν ἐλπίδ' ἔχων
Ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν
Τὸν ἀπότροπον ἀΐδηλον Ἅιδαν.

Ant. 1.

Καί μοι δυςθεράπευτος Αἴ ας ξύν εστιν ἔφ-
Θεί ᾳ μανίᾳ ξύναυλος. (εδρος ὤ μοι μοι,
Ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε θουρίῳ
Κρατοῦντ' ἐν Ἄρει νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας
Φί λοις μέγα πένθος εὕ ρηται.
Τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν
Μεγί στας ἀρετᾶς
Ἄφιλα παρ' ἀφίλοις
Ἔπεσ' ἔπεσεν μελέοις Ἀτρείδαις.

est v. 194, 197, 398 (alii numeri sunt, quum penultima anceps est; cf. Herm. Elem. p. 554, a quo partim discedo). — V. 2. Glyconeus, qui habet anacrusin pro basi (Herm. Elem. p. 555). — V. 3. Penthemimeres iambicus cum glyc. — V. 4. Idem versus, sed syllabâ auctior, cf. v. 2. — V. 5. convenit cum v. 1b, nisi quod anacrusin habet. — De v. 6 et 7 iam monitum est; cf. Herm. Elem. p. 554. — V. 8 et 9 iambici sunt, alter penthemimeres, alter dimeter hypercatalecticus.

622—634 = 635—645.

β′ — –́ ⏑ — — | ⏓ –́ ⏑ ⏑ — ⏑ —
— –́ ⏑ — — | — –́ ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏓
⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ —
–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏓
5. — — | –́ ⏑ ⏑ — | –́ ⏑ ⏑ — —
— — | –́ ⏑ ⏑ — | –́ ⏑ ⏑ — ⏑ — —
— — | –́ ⏑ ⏑ — —
— — | –́ ⏑ ⏑ — —
— — | –́ ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ — —

Metrum logaoedicum et choriambicum; v. 5, ubi sententia concitatiores numeros postulat, ad choriambos transitus est. Quemadmodum in priore stropha, hic quoque iambi v. 1 et 2 praeponuntur glyconeis. Versus 7—9 sunt similiter e genere glyconeorum (7 et 8 pherecratei, 9 phalaeceus hendecasyllabus, Herm. p. 368), v. 3 est trochaicus, 4 dactylicus, 5 et 6 choriambici cum basi, prior chor. dim. hypercat., alter chor. trim. catal.; cf. ad

Str. v. 2 *αἰεί* scripsi cum Herm. V. 4. Lectio incerta. Sn.: Ἰδαῖα *μίμνων λειμώνια πίσε', ἀλγέων.* Sed *μίμνειν πίσεα* non significare potest quod ille vult: *ὑπομένειν τὴν δυςχέρειαν τῆς ἐν τοῖς πίσεσι μονῆς*; molestiae enim significatio hic abest, quare nihil probant Phil. 871, Oed. T. 295, al. In Bergkii coniectura (quam vide ap. Sn. in addendis) cum alia tum *πόᾳ* displicet, quo *aestatem* significatam esse a Sophocle non facile concedam. Idem vero seq. versu egregie *εὐνῶμαι* pro *εὐνόμᾳ*. Hac igitur coniectura cum Sn. recepta in reliquis Hermanni priores curas secutus sum. Ἰδαῖα *λειμώνια ἄποινα* significat praemia commorationis in prato Scamandrio. Ant. v. 4. *ἄρει* prima producta. V. 9. *ἔπεσεν* ex libris restitui pro *ἔπεσε*, ut numerosius; *μελέοις* est disyllabum; cf. Aesch. Sept. 835, 920.

Str. 2.

Ἦ που παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἁμέρᾳ
Λευκῷ τε γήραι ματήρ νιν ὅταν νοσοῦντα
Φρενομόρως ἀκούσῃ,
Αἴλινον αἴλινον,
Οὐδ' οἰκ τρᾶς γόον ὄρ νῖθος ἀηδοῦς
Ἥσει δύςμορος, ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς
Θρηνή σει χερόπλακτοι δ'
Ἐν στέρ νοισι πεσοῦνται
Δοῦποι, καὶ πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας.

Ant. 2.

Κρέσσων γὰρ Ἅιδᾳ κεύθων ὁ νοσῶν μάταν,
Ὃς ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος
Πολυπόνων Ἀχαιῶν,
Οὐκ ἔτι συντρόφοις
Ὀργαῖς ἔμπεδος ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ.
Ὦ τλᾶ μον πάτερ, οἵ αν σε μένει πυθέσθαι

v. 224. Versus 1 et 2 ad amussim respondent v. 3 et 4 str. 1, eo quoque, quod utrobique vocabula penthemimere finiuntur.

V. 646—692. Iambi.

693—705 = 706—718.

⏑ —́ ⏑ — ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ — ⏑ —́ ⏑ —
⏑ —́ ⏑ —́ —́ —
— — | —́ ⏑ ⏑ — ⏑ — | — ⏑ | —́ ⏑ ⏑ — ⏑ —
⏑ — | —́ ⏑ ⏑ — ⏑ —
⏑ — — | —́ ⏑ ⏑ — ⏑ —
⏑ — — | —́ ⏑ ⏑ — ⏑ — | — ⏑ | —́ ⏑ ⏑ — ⏑
(— ⏑ — —
—́ ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ — —
—́ ⏑ ⏑ — ⏒ | —́ ⏑ ⏑ — ⏑ | —́ ⏑ — ⏑ — —
⏒ —́ ⏑ ⏑ — | —́ ⏒
⏑ —́ ⏑ — | —́ ⏑ ⏑ — ⏑ — —

Numeri alacres et concitati, laetitiae pleni. V. 1 est iambicus, qui levior incedit soluta secunda thesi et caesura post penthemimerem, quae est et in stropha et in antistropha. V. 2 iambus et antisp.; prius Πάν habet primariam arsin. — V. 3 constat ex duobus glyconeis. — V. 4 glyconeus. — V. 5 et 6 glyconei praeposito bacchio pro solita basi (Herm. p. 564, Antig. 1138). V. 6 est phalaeceus hendecasyllabus, sive logaoedicus productior cum basi. — V. 7 idem versus sine basi. — V. 8 duo choriambi hypercatalectici et ithyphallicus (tres trochaei). — V. 9 choriambus cum trochaeo et anacrusi; cf. v. 199,

Παιδὸς δύςφορον ἄταν,
Ἂν οὔ πω τις ἔθρεψεν
Δίων Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε.

V. 4. Illis αἴλινον αἴλινον subito impetu erumpit dolor. Ad affectionem, quae in his verbis inest, comparari potest Aesch. Ag. 121, 139, 160, ubi sunt pro epiphonemate. — V. 7. Sn. χερόπληκτοι; mutavi cum Dindorfio, quem in ant. quoque v. 6 τλᾶμον scribentem pro τλάμων secutus sum.

STASIMON. Str.

Ἔφριξ' ἔρωτι· περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμαν
Ἰὼ ἰὼ Πάν, Πάν,
Ὦ Πάν, Πὰν ἁλίπλαγκτε Κυλ λανί ας χιονοκτύπου
Πετραί ας ἀπὸ δειράδος
Φάνηθ', ὦ θεῶν χοροποί' ἄναξ
Ὅπως μοι Νύσια Κνώσι' ὀρ χήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν
(ἰάψῃς.
Νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.....
Ἰκαρίων ὑ πὲρ πελαγέων μο λὼν ἄναξ Ἀπόλλων
Ὁ Δάλιος εὔ γνωστος
Ἐ μοὶ ξυνεί η διὰ παντὸς εὔφρων.

Antistr.

Ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.
Ἰὼ ἰώ, νῦν αὖ
Νῦν ὦ Ζεῦ παρὰ λευκὸν εὐ άμε ρον πελάσαι φάος
Θοᾶν ὠκυάλων νεῶν,
Ὅτ' Αἴας λᾱθίπονος πάλιν,
Θεῶν δ' αὖ πάνθυτα θέσμι' ἐξ ήνυ σ' εὐνομίᾳ
(σέβων μεγίστᾳ.
Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει (τε καὶ φλέγει)
Κοὐδὲν ἀναύδα τον φατίσαιμ' ἄν, εὖτέ γ' ἐξ ἀ-
(έλπτων

200. — V. 10 choriamb. trim. catal., vel dim. catal. praep. cretico cum anacrusi. Cf. ad v. 224.

Addito in stropha v. 7 ὅ τ' εὐλύρας, in Ant. τε καὶ φλέγει versus aliter sunt disponendi, hoc modo:

Νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
Ὅ τ' εὐλύρας Ἰκαρίων ὑπὲρ πελαγέων
Μολὼν ἄναξ Ἀπόλλων —

Altero versu choriambis praeponitur creticus cum anacrusi (qui est pro choriambo); tertius est iambicus.

V. 719—865. Iambi, praeter exclamationem v. 737, quae est extra metrum.

V. 866. Iamb. dim.

866; 867—869 = 870—872.

⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏒ –́
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓

Tertius versus trochaicus, quartus iambicus. Ante v. 870 unum versum excidisse non constat, nam v. 866 proodus esse potest, a chorego, qui est in priore hemichorio, cantatus, cui etiam v. 877 et sq. tribui possunt. V. 868 et 869 unius personae esse videntur propter καὶ οὐδείς.

Αἴ ας μετανε γνώσθη
Θυ μοῦ τ' Ἀτρεί δαις μεγάλων τε νεικέων.

Str. v. 1. Ἀνεπτάμαν ex auctoritate librorum scripsi cum Dindorfio. — V. 5 θεῶν monosyllabum est, quemadmodum -γέων, v. 8 et -κέων ant. v. 10. — V. 7 significavi quaedam desiderari. In antistropha omnes libri habent μαραίνει τε καὶ φλέγει. Postrema τε καὶ φλέγει non possunt abesse; iis enim omissis exspectes tristis rei commemorationem. Φλέγειν est *illustrare, conspicuum reddere.* Cf. Pind. Pyth. V. 42, Nem. X. 2. In stropha autem requiritur, ut mentio dei, quem post Panem invocat chorus, antecedat apposita ἰκαρίων—μολών, quae per particulam δέ minus apte cum superioribus iunguntur, ac si de Pane chorus loqui pergeret. Quare cognomen Apollinis excidisse probabile est. Suppleri posse puto: ὅ τ' εὐλύρας (Ar. Thesm. 969), quod sequenti versui addendum erit, in quo δ', quod libri habent, eieci. — V. 10 restitui lectionem Hermanni pro θυμόν τ', quod ferri non potest. Librorum auctoritas favet lectioni θυμῶν, quod tamen sive cum ἀέλπτων iungitur (quod mirere nonnullis placuisse) sive per se stat, incommodum est.

COMMATICA. Proodus. (Hemich. 1.)

Ἡμ. α' ὁ α' (χορηγός.) Πόνος πόνῳ πόνον φέρει.

Str. 1. (Hemich. 1.)

Ἡμ. α' ὁ β' Πᾶ, πᾶ,
Πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;
Κοὐδεὶς ἐπίσταται 'μὲ συμμαθεῖν τόπος.

Ant. 1. (Hemich. 2.)

Ἡμ β' ὁ α' Ἰδού,
Δοῦπον αὖ κλύω τινά.
Ἡμ. β' ὁ β' Ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν

873, 874 = 875, 876.

⏑ –́ —
⏒ –́ ⏑ — — –́ ⏑ — ⏓ –́ ⏑ ⏒

V. 873. **Bacchius. 874. Iambicus.**

879—890 = 925—936.

⏑ –́ — ⏑ — | ⏑ –́ ⏑⏑ ⏑ —
⏑ ⏑́ ⏑ — ⏑ — | ⏑ –́ — ⏑ —
–́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ –́ ⏑ — | –́ ⏑ —
–́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑
–́ ⏑ — | — ⏑́ ⏑ — — —
–́ ⏑ — –́ ⏑ ⏑⏑
⏑ ⏑́ ⏑ — ⏑ — | ⏑ –́ — ⏑ —
–́ ⏑ — | — ⏑́ ⏑ — ⏑ —
— ⏑́ ⏑ — ⏑ — | ⏑ –́ ⏒ –́ ⏑ —

V. 1, 2, 5, 7, 8 dochmiaci, v. 5 et 8 creticis admixtis. V. 3 et 4 logaoedici sunt, quorum priori creticus additus. V. 6 habet duos creticos, quorum alterius ultima syllaba in stropha soluta est. V. 9 compositus est e dochmio et iambico liberiori (ischiorrhogico Herm. El. p. 234) cuius haec est mensura ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ —. Constat ex amphibracho et cretico; sed breves ancipites sunt. Cf. Dind. de metr. p. 26. — Dochmii legitimum usum habent in summo moerore, praecipue in perturbatione animi, quae mentem consistere non patitur, veluti in Aesch. Sept. parodo.

Post *ποταμῶν* in libris additur *ἴδρις*, Elmsleii exemplo a Sn. omissum, quia metrum cum antistrophico non convenit. Hermannus *ἴδρις* tenens in antistropha addit *ἄρα*, versus sic disponens:

Str. 2.

Ἡμ. α΄ Τί οὖν δή;
Ἡμ. β΄ Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν.

Ant. 2.

Ἡμ. α΄ Ἔχεις οὖν-;
Ἡμ. β΄ Πόνου γε πλῆθος κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον.

Str.

Τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων
Ἁλιαδᾶν ἔχων ἀΰπνους ἄγρας,
Ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεῶν, ἢ ῥυτῶν
Βοσπορίων ποταμῶν τὸν ὠμόθυμον
Εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων
Ἀπύοι; σχέτλια γὰρ
Ἐμέ γε τὰν μακρῶν ἀλάταν πόνων
Οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,
Ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄν δρα μὴ λεύσσειν ὅπου.

Ant.

Ἔμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ
Στερεόφρων ἄρ' ἐξ ανύσσειν κακὰν
Μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων. τοῖά μοι
Πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες
Ὠμόφρων ἐχθόδοπ' Ἀτρείδαις
Οὐλίῳ σὺν πάθει.
Μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖ νος ἄρχων χρόνος
Πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ
. . . . ἔκειτ' ἀγὼν ὅπλων πέρι.

Str. v. 3 θεῶν pro θεᾶν dedi cum Hermanno, qui, feminina, inquit, forma Ὀλυμπιάδων decepit veteres interpretes. Cf. φοιτάσι πτεροῖς, Eur. Phoen. 1038, μανιάσιν λυσσήμασιν, Or. 264. Ὀλυμπιάδης non exstat; masculinum est Ὀλυμπιακός. — Ant. v. 2. ἐξανύσσειν in duos

Βοσπορίων ποταμῶν, ἴδρις	Πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἄρα
Τὸν ὠμόθυμον, εἴ ποθι	Ἀνεστέναζες ὠμόφρων
Πλαζόμενον, rell.	Ἐχθόδοπ', rell.

Ἆρα saepe sic cum imperfecto iungitur, ut significemus tandem aliquando nos perspicere, quae ante latuerint; eadem potestate legitur paulo post v. 953. — Ἴδρις τὸν ὠμόθυμον ἀπύοι iungenda sunt, ut τὸν ὠμ. sit διὰ μέσου positum. Στεγὴ συνίστωρ πολλὰ κακὰ dixit Aeschylus Ag. 1049. Eur. Iph. Aul. 1264: ἐγὼ τά τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι καὶ τὰ μή. Add. Soph. Ant. 786. Οὐδὲν ἴδρις est Oed. Col. 525, Trach. 650, πάντ' ἄϊδρις, infr. 911.

891—924 = 937—973.

Tecm.	891	937	antisp.	(⏑ ∸ ∸ —)
Chor.	892	938	iamb.	
Tecm.	893	939	antisp.	
Chor.	894, sq.	940, sq.	iamb.	
Tecm.	896	942	iamb.	
Chor.	897	943	bacchius	(⏑ ∸ —)
Tecm.	898, sq.	944, sq.	iamb.	
Cher.	900—903	946—949	vid. infra	(p. 25.)
Tecm.	904	950	iamb.	
Chor.	905	951	vid. infra	(p. 25.)
Tecm.	906, sq.	952, sq.	iamb.	
Chor.	910—914	954—960	vid. infra	(p. 26 sq.)
Tecm.	915—924	961—973	iamb.	

V. 961, sqq. Tecmessa plures versus profert quam v. 915, sqq., quod tamen per se non satis causae est, cur aliquot versus subditicios putemus.

dochmios dividitur, ut alter post primam syllabam incipiat, quod omnino rarum; hic tamen propter compositionem vocabuli excusationem habet. Alia exempla habent Herm. El. p. 247, Rossbach und Westphal, Griech. Metrik, p. 561. Forma epica, per duplex σ scripta in cantico certe nullam habet offensionem (Elmsl. coni. ἆρ' ὧδ' ἐξανύσειν). V. 9 desunt quatuor priores syllabae dochmii. Musgravius coniecit χρυσοδέτων.

900—903 = 946—949.

— ⏑́ ⏑ — — —	dochmius.
— | –́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏓ —	logaoedicus cum anacr.
–́ ⏑ — | — –́ — ⏑ —	creticus et dochmius.
–́ ⏑ — | –́ ⏑ —	creticus.

Ὤμοι ἐμῶν νόστων	Ὤμοι ἀναλγήτων
Ὤ μοι κατέπεφνες, ἄναξ(ἰώ)	Δισ σῶν ἐθρόησας ἀναύδᾱτον
Τόνδε συν ναύταν, ὦ τάλας.	Ἔργον Ἀ τρειδᾶν, τῷδ' ἄχος.
Ὦ ταλαῖ φρον γύναι.	Ἀλλ' ἀπείρ γοι θεός.

In ant. v. 2 pro ἄναυδον, quod libri habent, ἀναύδατον dedi, sensu postulante. In stropha ἰώ addidi e coni. Ant. v. 3 ἄχος e coni. pro ἄχει; τῷδε, Eurysaci. Reliqua, quibus a Sn. dissentio, sunt mutata secundum MSS.

905 = 951.

⏑ –́ ⏑ — — \| ⏑ –́ ⏑ — ⏑ — iambicus (iamb. penthem. et iamb. dim. brachycatalectus.)

905. Τίνος ποτ' ἄρ' ἔρ ξε χειρὶ δύςμορος;
951. Ἄγαν γ' ὑπερβρι θὲς ἄχθος ἤνυσαν.

910—914 = 954—960.

— ⏑́ ⏑ — — — | — ⏑́ ⏑ — — — | ⏑ –́ — ⏑ —
⏑ | –́ ⏑ — ⏑ | –́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ | –́ ⏑ — ⏑ — —
–́ ⏑ ⏑ — ⏑ ⏑ — ⏑ | –́ ⏑ ⏑ — —

V. 1. dochmii tres. V. 2 trochaei et dactyli: dip. troch. cum anacr., dact. trim. catal. in disyll., ithyphallicus. V. 3 dactylicus trim. catal. in disyllabum et choriambus hypercat. Ceterum hos versus distribuere mallem hoc modo:

Ὤμοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἄρ' αἱμάχθης
Ἄφρακτος φίλων· ἐγὼ δ' ὁ πάντα
Κωφός, ὁ πάντ' ἄϊδρις κατημέλησα.
Πᾷ, πᾷ κεῖται ὁ δυςτράπελος δυςώνυμος Αἴας;

Dochmii enim duo copulari in versum solent. Alter versus habet dochmium et penthemimerem iambicum (Herm. p. 258); v. 3 logaoedicus (duo dactyli, tres trochaei); idem metrum (duo dactyli, unus trochaeus) est initio versus quarti, sed praeposita basi; unde vocabula πᾷ πᾷ (ant. φεῦ φεῦ) multo fortiorem habent ictum, quam in altera dispositione. Altera pars est choriambus hypercat. s. adonius.

V. 976 antisp. 1002 iambus; reliqui versus usque ad 1162 iambici; 1163—1167 anapaestici, 1163—1184 iambici.

1185—1191 = 1192—1198.

α' ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ — –́ ⏑ ⏑ — –́ ⏑ ⏑ — ⏑ — —
–́ ⏑ — ⏑ | –́ ⏑ ⏑ — –́ ⏑ ⏑ —
— –́ — | –́ ⏑ ⏑ —
⏒ –́ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ — ⏒ —
— | –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ — | –́ —

V. 1 dipodia trochaica et choriamb. tetram. catal. cf. ad v. 224. — V. 2 dip. troch. et dim. choriamb. — V. 3 chor. praep. molosso (pro bacchio ⏑ –́ —). — V. 4 glyconeus praeposito amphibracho pro basi (⏒ –́ ⏒); idem versus est Ant. 814 et 831: τέγγει δ' ὑπ' ὀφρυσι

Str.

῍Ωμοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἄρ' αἱμάχθης ἄφρακτος φίλων·
Ἐ γώ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἄϊδρις κατ ημέλησα.
(πᾶ πᾶ
Κεῖται ὁ δυςτράπελος δυς ώνυμος Αἴας

Ant.

῍Η ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνὴρ,
Γε λᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν πο λὺν γέλωτα,
(φεῦ, φεῦ,
Ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύ οντες 'Ατρεῖδαι.

STASIMON. Str. 1.

Τίς ἄρα νέατος, ἐς πότε λή ξει πολυκλάγ κτων
(ἐτέων ἀριθμός,
Τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δουρυσόων
Μόχθων ἄ ταν ἐπάγων,
῍Αταν ἀν' εὐρυεδῆ Τροίαν,
Δύ στανον ὄνειδος Ἑλ λάνων.

Ant. 1.

῍Οφελε πρότερον αἰθερα δῦ ναι μέγαν ἢ τὸν πο-
(λύκοινον ῞Αιδαν
Κεῖνος ἀνήρ, ὃς στυγερῶν δεῖξεν ὅπλων

παγκλαύτοις. Herm. p. 564. — V. 5 glyconeus cum anacrusi. De exitu versus v. ad v. 194.

Trochaei v. 1 praepositi in stropha et antistropha pleno vocabulo terminantur. — Strophae v. 3 Τροίαν (spondeus) non plane respondet antistrophae πόνων. Sed similia exempla plura inveniuntur. Sic Phil. 1128: ὦ τόξον φίλον ὦ φίλων, 1151: τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν. Cf. Herm. p. 565, Rossbach-Westphal, p. 536.

1199—1210 = 1211—1222.

⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
– | –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
⏑ –́ –
⏑ – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – | ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – –

V. 1—3 choriambici, primus monom. praeposito amphibracho, secundus tetram. hypercat., tertius pentam. hypercat. cum anacr. — V. 4 bacchius, qui potest iungi cum v. 5, qui est glyconeus; eiusdem generis sunt v. 6 et 7. — V. 8ᵃ est choriambicus; altera pars est pherecrateus, qui quum una syllaba minor sit quam glyconeus (vulgaris formae), ideoque sit glyconeus catal., saepius terminat stropham glyconeam.

V. 1223—1401. Iambi.

V. 1402 usque ad finem v. 1419. Anapaesti.

Ἕλλασιν κοινὸν Ἄρη —
Ἰὼ πό νοι πρόγονοι πόνων —
Κεῖ νος γὰρ ἔπερσεν ἀν θρώπους.

Str. v. 2. δουρυσόων pro δορυσσοήτων, quod ex Laur. adsciverunt Dind. et Sn. Sed δορυσσόης umquam exstitisse, non est probatum. Obstat analogia, nec adsunt exempla (Eur. Heracl. v. 781 est corruptus; apud Hesych. pro ἐσσοημένως leg. ἐπτοημένως). Illud -ητων finale fortasse διττογραφία est v. πολοπλάγκτων: πολυπλανήτων. Δορύσσοος, per unum σ scriptum, exstat Aesch. Sept. 117.— V. 4. Ἄταν ἀν'. Libri: ἀνὰ τάν. — Εὐρυεδῆ Τροίαν propius accedit ad librorum lectionem (εὐρώδη Τροίαν) quam quod dedit Sn.: εὐρώδεα Τρωΐαν. Praeterea Τρωΐαν apud Atticos adiectivum est; Aesch. Choeph. 358: ὑπὸ Τρωΐας τείχεσι Herm. recte emendasse videtur Τρωΐοις. — Ant. v. 2 δεῖξεν pro ἔδειξεν propter metrum strophae.

Str. 2.

Ἐκεῖνος οὐ στεφάνων
Οὔτε βαθει ἂν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν.
Οὔ τε γλυκὺν αὐ λῶν ὄτοβον δύςμορος οὔτ' ἐννυχίαν
Ἐρώτων δ' (τέρψιν ἰαύειν.
Ἐρώ των ἀπέπαυσεν ὤμοι.
Κεῖ μαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
Ἀ εὶ πυκιναῖς δρόσοις
Τεγγόμενος κόμας, λυγρᾶς μνήματα Τροίας.

Ant. 2.

Καὶ πρὶν μὲν ἐννυχίου
Δείματος ἦν μοι προβολὰ καὶ βελέων θούριος Αἴας.
Νῦν δ' οὗτος ἀνεῖ ται στυγερῷ δαίμονι. τίς μοι, τίς
Γενοίμαν (ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται;
Ἵν' ὑ λᾶεν ἔπεστι πόντου
Πρό βλημ' ἁλίκλυστον, ἄκραν
Ὑ πὸ πλάκα Σουνίου,
Τὰς ἱερὰς ὅπως προςείποιμεν Ἀθάνας.